

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně: J. Š., nar. X, bytem X
právně zast. Mgr. Tomášem Flaksou, advokátem se sídlem
Mariánské Lázně, Nádražní nám. 299/8, 353 01

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, sídlem Křížová
25, 225 08 Praha 5 (dále i ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 12. 6. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 10.4. 2024, č. j. X o
invalidní důchod

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Rozhodnutím č. j. X ze dne 16. 1. 2024 žalovaný zamítl žádost žalobkyně o přiznání nároku na invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný při rozhodnutí vycházel z posudku lékaře Institutu posuzování zdravotního stavu pro Okresní správu sociálního zabezpečení Tachov ze dne 4. 1. 2024, z něhož vyplývá, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně činí ode dne 4. 1. 2023 pouze 20 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je lehká forma osteoartrózy. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena 10 %, pro komorbiditu a profesi byla navýšena

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o 10 % na celkových 20 %, datum oduznání invalidity byl dán dnem jednání, tedy dnem 4. 1. 2023 (správně 2024).

2. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 4. 2024, č. j.X byly zamítnuty námitky žalobkyně proti výše uvedenému rozhodnutí a toto bylo potvrzeno. Podkladem pro rozhodnutí byl posudek o invaliditě ČSSZ Plzeň ze dne 4. 3. 2024, dle něhož se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ustanovení § 26 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, v platném znění, žalobkyně není invalidní, z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 20 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je chronický vertebrogenní algický syndrom krční a bederní páteře s omezením statodynamické funkce s pseudoradikulárním syndromem, bez známek senzomotorické léze, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. (postižení svalové a kosterní soustavy), oddílu E (dorzopatie a spondylopatie), položce 1b (bolestivý syndrom páteře s lehkým funkčním postižením) přílohy vyhl. č. 359/2009 Sb., tj. pouze 20 %. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nemění.

II. Žaloba

3. Včasnou žalobou ze dne 12. 6. 2024 doručenou zdejšímu soudu téhož dne se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Žalobu odůvodnila tím, že žádost o zvýšení invalidního důchodu podala z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jeho zhoršení od doby posledního rozhodování. Napadené rozhodnutí považuje za nesprávné věcně i právně, má zato, že jím byla zkrácena na svých právech. Ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav týkající se jejího zdravotního stavu, žalovaná zatížila řízení neodstranitelnými procesními vadami, jež jsou v rozporu nejen se zásadami správního rozhodování, ale zejména v rozporu s právem na spravedlivý proces.

4. Žalovaná rozhodla o odnětí invalidního důchodu v rámci námitkového řízení, jímž bylo přezkoumáváno prvoinstanční rozhodnutí. Je si vědoma, že odvolací orgán není vázán jejími námitkami, ale zároveň je přesvědčena, že odvolací orgán může toliko přezkoumávat napadené rozhodnutí z hlediska zákonnosti a věcné správnosti, avšak nemůže rozhodnout nově o věci, jež nebyla předmětem prvoinstančního rozhodování. Konkrétně má na mysli rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu obsažené ve výroku č. II. rozhodnutí ze dne 10. 4. 2024 za situace, kdy prvoinstanční správní orgán rozhodoval o žádosti žalobkyně o zvýšení invalidního důchodu, a nikoli o jeho odnětí. Dle jejího přesvědčení nebyl žalovaný o tomto vůbec oprávněn rozhodovat, neboť opačný výklad by prakticky znamenal popření dvojinstančnosti správního řízení a rozhodování, jelikož proti rozhodnutí žalované není přípustný řádný opravný prostředek a žalobkyně tak má za to, že žalovaný nepřípustným a protiprávním způsobem zasáhl do jejích práv.

5. Rozhodnutí žalované považuje za nesprávné rovněž z důvodů věcných vztahujících se k hodnocení jejího zdravotního stavu. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z posudku OSSSZ v Tachově ze dne 4. 1. 2024, z něhož vyplývá, že pokles její pracovní schopnosti dosáhl „pouze“ 20 %, a z přezkumného posudku ze dne 4. 3. 2024, jenž správnost předchozího posudku potvrdil. Žalobkyně však s těmito posudky zásadně nesouhlasí, neboť dostatečným způsobem nezohlednily její skutečný zdravotní stav, jehož hodnocení proběhlo velmi povrchně a v rámci přezkumu nebyly zohledněny další skutečnosti, jež uváděla, a podklady, jimiž svá tvrzení doložila, přičemž žalobkyně nebyla v souvislosti s posuzováním

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

invalidity nikdy lékařsky vyšetřena, v důsledku čehož nemohl být objektivně zjištěn její zdravotní stav a učiněn závěr o míře její pracovní neschopnosti. Zprávy ostatních lékařů mohly být nepřesné či neúplné, ev. jen posudkovými lékaři chybně interpretovány, v důsledku čehož byl její zdravotní stav posouzen jen povrchně. Jedná se o zcela zásadní pochybení, neboť žalovaná v důsledku toho nedisponovala relevantními podklady, na základě nichž by mohla učinit správné rozhodnutí.

6. Ohledně posouzení zdravotního stavu žalobkyně je rovněž zarážející, že na základě rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2018 č.j. X byl žalobkyni přiznán invalidní důchod, neboť dle posudků z let 2018 a 2020 její pracovní schopnost poklesla o 35 %, přičemž nyní posudkoví lékaři dospěli k významně odlišnému závěru, ačkoli u žalobkyně došlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu v důsledku dalších onemocnění a komplikací stávajících zdravotních obtíží. Žalovaná se k tomuto paradoxu vyjádřila pouze velmi nejasně a lakonicky tak, že posouzení zdravotního stavu žalobkyně v uvedených letech bylo „posudkově nadhodnoceno“, tedy přiznává, že v předchozí době rozhodovala na základě chybně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně je naopak přesvědčena, že žalovaná pochybila při aktuálním rozhodování. Navrhla proto, aby byl ve věci zpracován znalecký posudek z oboru lékařství a napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná dne 1. 7. 2024 ve svém vyjádření k žalobě navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen komise či PK MPSV), která je povolána k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce pro účely přezkumného řízení.

8. K námitce týkající se popření zásady dvojinstančnosti správního řízení, když o odebrání jejího invalidního důchodu bylo rozhodnuto až v rámci námitkového řízení, odkázala na ust. § 5a bod 1 zákona č. 582/1991, podle kterého ČSSZ rozhoduje o dávkách důchodového zabezpečení, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek. Podle ust. § 88 odst. 4 věta třetí zákona č. 582/1991 není-li v odstavcích 1 až 6 a 9 stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách, na rozhodnutí o námitkách a na přezkumné řízení a obnovu řízení, jež se týkají rozhodnutí o námitkách, správní řád s tím, že § 90 odst. 1 písm. b), § 90 odst. 3 a § 90 odst. 6 věta druhá se nepoužijí a po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní, lhůty uvedené v § 97 odst. 2 a § 100 odst. 2 správního řádu neplynou, a přezkumné řízení ani obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, nelze zahájit, popř. v nich pokračovat. Podle ust. § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) pokud nárok na důchod nebo na jeho výplatu zanikl, důchod se odejme nebo jeho výplata zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen. V daném případě žalobkyně přestala mít nárok na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně dle posudku IPZS ze dne 4. 1. 2024, a to od téhož data. Přesto až do dubna 2024 invalidní důchod pobírala, aniž by na něj měla nárok. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že pokud jí žalovaná dle ust. § 56 nenáležející důchod odňala, postupovala v souladu se zákonem.

9. Pokud jde o námitky žalobkyně ohledně posouzení jejího zdravotního stavu,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalovaná uvedla, že podle ust. § 39 odst. 4 zdp se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření, přičemž se bere v úvahu a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. Žalovaná je v otázce posouzení nároku na dávku důchodového pojištění podmíněně dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem ve správním řízení vázána posudkem lékaře IPZS, neboť jako při posouzení míry poklesu pracovní schopnosti se jedná o otázku odbornou, vyžadující znalosti v oboru medicíny v oboru posudkového lékařství. V projednávané věci byl lékařem žalované vypracován posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, jímž byla jednoznačně vymezena rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně. Z uvedených důvodů žalovaná nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 10. 4. 2024.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. Účastníci byli seznámeni s obsahem posudku vypracovaného pro potřeby soudního řízení, měli možnost sdělit své námitky či výhrady k němu, přičemž oba účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalobkyně namítla, že v posudku nebyl zjištěn zdravotní stav žalobkyně, o němž nejsou důvodné pochybnosti s ohledem na to, že žalobkyně nebyla osobně vyšetřena, v té souvislosti navrhla doplnění posudku.

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Námitka žalobkyně týkající se osobní neúčasti při posouzení zdravotního stavu posudkovým lékařem není důvodná, neboť právní úprava v ustanovení § 8 a § 16a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, obligatorně nezakotvuje osobní účast posuzované osoby. V neposlední řadě soud odkazuje na ustanovení § 7 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Daný pokles invalidity je tedy možné určit jen za pomoci zjišťovací lékařské prohlídky, avšak žádný právní předpis nezakotvuje povinnost takového vyšetření, které by bylo nutné provést za osobní účasti posuzované osoby, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 65/2012-21. Výše zmíněné závěry nejsou nijak v rozporu s požadavky judikatury, neboť daný případ se netýká odnětí jednou přiznaného invalidního důchodu, který byl pobírán po dlouhou dobu, a bez náležité kontrolní prohlídky došlo k jeho následnému odebrání na základě pochybení ze strany správního orgánu, viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6 Ads 97/2012-28, bod

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

29. Dále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2012 č. j. 6 Ads 1/2012 – 34 se Nejvyšší správní soud „zaobíral námitkou stěžovatele, že při posuzování zdravotního stavu před OSSZ Teplice nebyl podroben zdravotní prohlídce. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na § 8 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., zákon o provádění a organizaci sociálního zabezpečení podle kterého OSSZ při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti fyzických osob pro účely invalidity vychází zejména z nálezu ošetřujícího lékaře, popřípadě výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření lékaře, který plní úkoly okresní správy sociálního zabezpečení, a z podkladů stanovených jinými právními předpisy. Obligatorní osobní vyšetření posuzované osoby posudkovým lékařem OSSZ tedy zákon nepředpokládá, jedná se pouze o možnost, již je posudkový lékař oprávněn využít podle své vlastní úvahy.“ Na projednávanou věc se tedy vztahuje výše zmíněná judikatura a okolnosti daného případu proto nedeklarují pochybení v důsledku neosobní účasti při kontrolní lékařské prohlídce žalobkyně, soud proto nevyžádal doplnění posudku, jak žalobkyně navrhla.

13. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení a rozhodování v souvislosti s tím, že žalovaná rozhodla o odnětí invalidního důchodu v rámci odvolacího (námitkového) řízení, jímž bylo přezkoumáváno prvoinstanční řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí o žádosti žalobkyně o zvýšení invalidního důchodu.

14. Dle ust. § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů „Odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný úředník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.“

15. Dle ust. § 88 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení „Není-li v odstavcích 1 až 6 a 9 stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách, na rozhodnutí o námitkách a na přezkumné řízení a obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, správní řád s tím, že § 90 odst. 1 písm. b), § 90 odst. 3 a § 90 odst. 6 věta druhá správního řádu se nepoužijí, a po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní, lhůty uvedené v § 97 odst. 2 a § 100 odst. 2 správního řádu neplynou, a přezkumné řízení ani obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, nelze zahájit, popřípadě v nich pokračovat.“

16. S odkazem na výše uvedená zákonná ustanovení je třeba uvést, že námitkové řízení je ovládáno úplným apelačním principem, v důsledku čehož v případě podání námitek účastníkem řízení je prvoinstanční rozhodnutí vždy přezkoumáváno v plném rozsahu a druhoinstanční orgán přitom není vázán podanými námitkami (viz § 88 odst. 4 uvedeného zákona). V plném rozsahu se přezkoumává jak zákonnost napadeného rozhodnutí, tak také jeho věcná správnost, což přispívá k objektivnímu posouzení a plné nápravě zjištěných vad. Každý, kdo hodlá podat námitky proti rozhodnutí ČSSZ, by proto měl být srozuměn s tím, že toto rozhodnutí bude v celém rozsahu revidováno.

17. Zásada úplné apelace může působit ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Na rozdíl od principu omezené apelace ve smyslu spr. řádu (ust. § 90 odst. 3 spr. řádu) se totiž v případě námitek neuplatní pravidlo vyloučení zákazu změny k horšímu (reformatio in peius). Není tudíž vyloučeno, aby výsledek námitkového řízení vedl ke zhoršení postavení účastníka řízení ve srovnání s výsledkem prvostupňového řízení. Jde o zcela logický důsledek založený na úvaze, že v případě, kdy je v rámci řešených námitek zjištěno pochybení, které působilo ve prospěch účastníka řízení, není možné akceptovat pro futuro dlouhodobou vědomou realizaci chybného rozhodnutí jen proto, že účastník řízení toto pochybení neidentifikoval (či identifikoval, ale nenamítal); takový postup by samozřejmě byl hrubě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozporný s veřejným zájmem. Pokud by možnost reformace in peius neplatila, znamenalo by to, že orgán rozhodující o námitkách by nemohl jím zjištěné, avšak účastníkem nenamítané pochybení zohlednit ve svém rozhodnutí, naopak musel by rozhodnout pouze v rozsahu uplatněných námitek a následně předat věc orgánu prvního stupně k zajištění nápravy v režimu ust. § 56 odst. 1 písm. b) zák. o důchodovém pojištění. Orgán rozhodující o námitkách by tedy paradoxně byl nucen formálně vydávat záměrně chybné rozhodnutí, o němž by bylo od počátku zřejmé, že bude muset být v dalším řízení neprodleně napraveno orgánem nižšího stupně. Časová prodleva mezi těmito dvěma kroky by znamenala prodloužení období neoprávněného poskytování dávky nebo její části, což by vedlo k ne hospodárnému nakládání s veřejnými prostředky. Je tedy zřejmé, že postup žalované byl v souladu se zákonem a námitka žalobkyně je proto nedůvodná.

18. K námitce žalobkyně týkající se posouzení poklesu její pracovní schopnosti není soud oprávněn se vyjadřovat, protože v této věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení.

19. V přezkumném řízení soudním jsou k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti osob i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě ze zákona povolány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). V soudní praxi je důkaz posudkem posudkové komise chápán jako případ předepsaného důkazu (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Ads 58/2003-75 ze dne 4. 12. 2003, č. 133/2004 Sb. NSS).

20. Soud hodnotí posudek jako každý jiný důkaz v rámci volného hodnocení důkazů [§ 77 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity ověřuje pouze to, zda je posudek posudkové komise úplný a přesvědčivý (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 13/2003-54 ze dne 25. 9. 2003, č. 511/2005 Sb. NSS), případně – namítá-li to žalobkyně – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (např. rozsudek NSS č. j. 6 Ads 11/2013-20 ze dne 15. 5. 2013). Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 61/2010-63 ze dne 11. 11. 2010, č. 2240/2011 Sb. NSS).

21. Z těchto důvodů si soud vyžádal, aby Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR – pracoviště v Plzni vypracovala posudek, který byl vypracován po jednání konaném dne 21. 10. 2024 za účasti odborného lékaře z oboru ortopedie, jemuž žalobkyně nebyla přítomna, neboť dokumentace byla dostačující. Z obsahu tohoto posudku soud mimo jiné zjistil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla žalobkyně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, nešlo o invaliditu, neboť nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 % a tento stav existoval i k datu 4. 1. 2024. Žalobkyně byla posuzována jako dělnice. Dle doložené zdravotní dokumentace byl k datu posouzení zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s negativním dopadem na pracovní schopnost, jehož rozhodující příčinou je chronický vertebrogenní algický syndrom s přetrvávající poruchou statodynamiky více úseků páteře (krční a bederně křížová etáž), recidivujícími projevy kořenového dráždění (iridie bolesti do hlavy, rukou, pseudoradikulárně do DKK) a insuficiencí svalového korzetu, bez známek poškození nervů. Stoj a chůze je samostatná, pro bolesti žalobkyně nevydrží déle stát. Nadále trvají artralgie, zejm. kyčlí a drobných ručních

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kloubů, elevace v rameni LHK omezena do vzpažení, opakovanými RHB nebylo dosaženo výraznějšího zlepšení. Koleno LDK s incipientní pouřazovou gonartrózou a kloubní myšskou. Z psychiatrického hlediska nejsou dokladovány aktuální lékařské zprávy, jež by prokazovaly nutnost pokračování v dispenzarizaci na psychiatrii, při poslední kontrole v r. 2023 byl stav kompenzován, dle dokumentace ošetřujícího lékaře již není antidepressivní terapie v medikaci zavedena. Další významná komorbidita (diabetes) je také výborně kompenzována. Komise je v souladu s posudkovým hodnocením námitkového řízení, co se týče typu i tíže rozhodujícího postižení a konstatovala, že se jedná o dorzopatie a spondylopatie charakteru bolestivého syndromu páteře, degenerativních změn páteře, výhřezů meziobratlových plotének, s lehkým funkčním postižením, s postižením více úseků páteře, polytopními blokádami s omezením pohybovosti, svalové dysbalance, poruchami statodynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, s recidivujícím lehkým neurologickým nálezem, bez známek poškození nervu, některé denní aktivity vykonávány s obtížemi. Míra poklesu pracovní schopnosti byla zhodnocena 20 % dle kapitoly XIII, odd. E, položky 1 písm. b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity. Na horní hranici taxačního rozmezí hodnoceno s ohledem na trvání a průběh onemocnění. Nebylo možno hodnotit dle stejné kapitoly a oddílu, položky 1c, neboť rozhodující postižení nedosahuje takové tíže, že by bylo doprovázeno funkčně významným neurologickým nálezem, poškozením nervu, popř. symptomatologií neurogenního močového měchýře, se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení. Není přítomno omezení ani některých denních aktivit. S ohledem na komorbiditu byla tato hodnota zvýšena o 5 % dle odst. 1 § 3 citované vyhlášky. Dále vzhledem k povolání a věku byla tato hodnota zvýšena o 5 % dle odst. 2 § 3 citované vyhlášky. Celková míra poklesu pracovní schopnosti činí 30 %. K datu vydání napadeného rozhodnutí (10. 4. 2024) byl zjištěn DNZS ve smyslu § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Žalobkyně není invalidní dle § 39 odst. 1 citovaného zákona. Zdravotní stav odpovídá statutu osoby zdravotně znevýhodněné. Den vzniku invalidity 18. 6. 2018, zánik invalidity dne 4. 1. 2024 je dán dnem jednání první instance, kdy byl zjištěn aktuální zdravotní stav. Oproti předchozímu posouzení došlo ke zlepšení psychického stavu, proto nebyla psychiatrická diagnóza zvolena jako rozhodující zdravotní postižení. Nová psychiatrická dokumentace nebyla dodána, dle konzultace s ošetřující psychiatryní je psychický stav dle kontroly z r. 2023 zcela kompenzován. V posledním roce již žalobkyně ke své ošetřující psychiatryní na kontroly nedochází, dle dokumentace ošetřujícího praktického lékaře není ani zavedena psychiatrická medikace. Při předchozích posezeních byl stav oproti aktuálnímu období horší po psychické stránce, v r. 2018 byla částečně torpidnější vertebrogenní problematická (byly popisovány masivní paravertebrální kontraktury, kdy při bolestech docházelo až k presynkopálnímu stavu s vegetativní symptomatologií. Přiznání invalidity I. stupně v předchozích případech se tedy jeví jako adekvátní, příp. lehce hraniční.

22. Podle § 39 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, platí, že pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a jestliže poklesla o nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

23. Podle § 38 písm. a) zákona 155/1999 Sb., o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.

24. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 10. 4 2024, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o změnu výše invalidního důchodu a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Po doručení shora uvedeného posudku PK MPSV ze dne 21. 10. 2024 má soud za prokázané, že k datu 4. 1. 2024, jenž byl dnem jednání první instance, při němž byl zjištěn aktuální zdravotní stav žalobkyně, tato nebyla invalidní. Soud proto poté, co věc projednal, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalované však nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 4. 12. 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.